

Siewierska wspólnota przez wieki do współczesności

Jedną z form własności nieruchomości, w tym m.in. lasów, jest wspólnota gruntowa. Jej zasady określa ustawa z 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 703 ze zm.). To w obecnym polskim prawie cywilnym nieruchomości stanowiąca przedmiot współwłasności o szczególnych cechach. Jej istotą jest uprawnienie do korzystania ze wspólnego gruntu przez uprawnione osoby. Jedną z najstarszych i najlepiej zorganizowanych w Polsce takich organizacji jest Wspólnota Leśno-Gruntowa w Siewierzu, której udokumentowane początki sięgają 1523 r. Akty nadania gruntów uzyskane przez mieszczan siewierskich od biskupów krakowskich jako książąt siewierskich nie utraciły swej mocy prawnej w toku dalszych dziejów w okresie zaborów i w odrodzonej w 1918 r. Rzeczypospolitej Polskiej. W II RP została uchwalona ustawa z 4 maja 1938 r. o uporządkowaniu wspólnot gruntowych (Dz.U. z 1933 r. nr 33, poz. 290), która sankcjonowała wcześniejsze nadania. W ustawie z 29 czerwca 1963 r., podobnie jak w ustawie z 1938 r., utrzymane zostały w mocy uprawnienia cywilne do gruntów wspólnych, z tym, że w ustanowiony został obowiązek tworzenia spółek, które mają gospodarować takimi gruntami. Współcześnie wspólnota siewierska ma 170 członków i zarządza 1120 ha ziemi, z czego na lasy przypada 900 ha. Zarabia głównie - jak mówi przewodniczący zarządu Spółki dla Zagospodarowania Wspólnoty Leśno-Gruntowej w Siewierzu Janusz Nawro - na dzierżawie terenów nie mających charakteru leśnego.